

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://www.dsshop.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://bibliotek.dis-danmark.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

C. Fog,

Anna Margrethe Pagh,
født Windeleff.

1875.

Anna Margrethe Pagh,
født **Windeleff.**

Født i Hersted Stole den 18de April 1801,
død i Bogenſe d. 24de Jan. 1875.

Bed hendes Baare
i Bogenſe Kirke d. 29de Januar 1875

af

Carl Fog.

Trykt ſom Manuskript for Slægtinge og Venner.

C. Pagh's Bogtrykkeri i Bogenfø.

Ordspr. 4, 3: „Jeg var min Faders Søn, om og som en eneste for min Moder“, saaledes taler den vise Salomon, da han opfordrer de Unge til at søge Visdom og høre paa en Faders Formaning. Han vilde jo visse-
 feligen dermed sige, at skulle vi søge Visdom, udrette noget og i Sandhed blive til noget, da maa vi begynde med Begyndelsen at være i det allerførste Forhold, hvori vi ere stillede, saaledes, som vi skulle være, lydige, hjær-
 lige, ærbødige Børn imod vore Forældre, den allerførste Myndighed, Gud har sat over os. Men tillige vil han dermed sige: I Unge kunne tillidsfuldt høre min For-
 maning; thi akt fra Barndommen har jeg modtaget gavn-
 lig Undervisning og velsignelsesrig Vejledning i Hjemmet, fordi ingen i Sandhed bliver en om Søn, som et eneste Barn for sin Moder, uden at der fra hende er udgaaet en Indflydelse, hvorfor vi takke hende i Livet og velsigne hendes Minde efter Døden. Derfor randt netop dette Ord af den hellige Skrift mig strax i Hu, da jeg skulde tale over den alderstegne Kvinde, om hvis Baare vi her ere samlede.

Vel havde Gud forundt hende flere Børn, baade Sønner og Døtre, men det blev hendes Alderdoms Lod at leve her i vor Midte med den Søn, som vi tælle blandt denne Stads Borgere; og han var hende en om Søn, som en eneste for sin Moder, derfor var det hendes Alderdoms Glæde at hnge om ham, derfor sælte

Sønnen, dybt berøget, Lærer ved Affledtimestens Nærhed; derfor var det ham en hellig, dyrebar, velbehagelig Blygt at pleje hende med en Kvindes Omhed til det Sidste. „Søger jeg at tæktes Menneſter? Dersom jeg endnu tæktes Menneſter, da var jeg ikke Chriſti Tjener“ (Gal. 1, 10), ſaa ſiger Apoſtelen Paulus, og ſandelig jeg driftede mig ikke til at udtale dette, dersom jeg ikke var fuldt og faſt overbediſt om, at Enhver, ſom blot nogenlunde har kjendt det allermindſte til Forholdet mellem Moder og Søn, maa vidne, at her kun er talet den nøgne, uſminkede Sandhed. Og ſaaviſt ſom det nu ligger dybt begrundet i den hele Menneſſenatur, at Dødingen eſter Barnet og Ungdommen, Forældre Børnene mere end omvendt, ſaaviſt er dette et ſkjønt Vidneſbyrd om, at hun var en hjærlig, trofaſt, opofrende Moder, ſom under Livets Kamp og Strid holdt faſt ved dette, at være en Moder for ſine Børn og opdrage dem i Gudsſkygt og Herrens Formaning, derfor vandt hun deres Kjærlighed. Saa kom de Sønnen, ſom paa nogen Maade kunde det, for at være hos hende i Lidelfernes Stund og bede for og med hende, ſaa ville Dotrene, boſatte herhjemme og i fjerne Lande, og Sønnen, der nu færdes, vi vide end ikke hvor, paa den vilde Bølge, med Bemød og dyb Bevægelse modtage Budſkabet om, at den højtagede og elſtede Moder har draget ſit ſidſte Sul.

Hvad der med en ſjelden Tillid og aaben Frimodighed er blevet, med Døden for Tje, betroet til Sjælsørgeren, bør denne være yderſt rarlig med at berøre, men hvad der var bitterligt for Alle, tør han viſſeligen med Rette omtale. Hun har ej dandsſet paa Roſer; men hvad der gav hende Kraft til mangan Gang under mindre gunſtige ſkaar og mange Veiværligheder at opdrage

sine mange Børn, saa hun kunde gaa bort som den, der havde bestiftet sit Hus, og se dem alle forsørge, var hendes stærke Tro paa Gud, saa hun ydmygt bøjede sig ind under hans Førelser og villigt gjorde, hvad der var Ret for hans Naahyn. Saa fik hun den svage Kvinde ofte Mandens Mod; to Gange, medens hun boede i Fredericia, blev Byen bestudt af Fiendehaand, men hun flygtede ej ræd for Faren, og naar Pligten kaldte, gik hun roligt paa den aabne Bæde, hvor Bomber og Granater faldt. Og nu, da den sidste svære Strid forestod, var hun ærlig nok til at bekjende, at det naturlige Menneskes Lyst endnu paa mange Maader hang ved Livet; thi hun vedgik, at Syndens Braad var ogsaa trængt ind i hendes Hjerter, og derfor sandede hun Psalmens Ord:

„Ved Støvet hænger dog min Sjæl,
Da Slangen bider i min Hæl,
Selvendt Du dens Hoved knuste,“

men hun vidste og, hvor hun skulde faa Kraft og Styrke til med No at se Døden under Øjne, og da hun havde kendt af den Kalk, som er Christi Blods Samsund, og af det Brød, som er Christi Legems Samsund (1 Cor. 10, 16), da udstrakte hun sine Arme og raabte i stærk Forlængsel: kom nu, min Herre og Frelser! Og, saa synes det os, det var et yndigt Træk af hendes barnlige Tro, at hun vilde stedes til Hvile netop saaledes iført, som hun var, da hun nød det hellige Maaltid, det var, som vilde hun møde sin Frelser hidsket netop saaledes, som hun ved den sidste Nadvere havde søgt ham her. Og denne hendes barnlige Tro skulle I, der elskede hende, holde fast ved! „I min Faders Hus ere mange Boliger“ (Joh. 14, 2). siger Frelseren, lad det være Eders Trost,

at ligesom vi her kunne føle en inderlig Glæde ved vore Kjæres Nærhed, selv om de ere i et andet Værelse, saa kunne vi med Ro se vore Elskede gaa til andre Boliger; holde vi os til Gud, vor himmelske Fader, saa ere vi jo Alle hjemme i hans Faderhus med de mange Boliger her og hidslet. O! bed da I, hendes Børn, ved eders Moders Vaare, at den Tro, som opretholdt hende i Livets Kamp og Dødens Strid, maa opretholde Eder i Liv og Død!

Ja! og er det ikke en Bøn, vi alle trænge til at bede med Jesus Apostle: Herre! forøg os Troen! (Luk. 17, 5). — Kun Frelseren selv vidste, hvad der var i Mennesket (Joh. 2, 25); jeg er kun et syndigt, svagt og strøbeligt Menneske, der føler det store Ansvar, som et uværdigt Redskab, at skulle være Herrens Tjener, og jeg skal derfor vel vogte mig for at dømme om Eders Tro; men jeg skammer mig ikke ved, med Døden for Dje, at besjende det her i Menighedens Forsamling, jeg trænger atter og atter til at bede: Herre! min Frelser! forøg mig Troen! Lad dit hellige Forbillede lyse for mig, at jeg maa følge dig efter! Forøg mig Troen! at din Kjærlighed maa gjennemgløde mig, at jeg maa lære at elske ikke blot mine Nærmeste, men ethvert Menneske; thi det er jo skabt i Guds Billede, ja meget mere forløst og kjøbt ved min Frelseres dyrebare Legeme og Blod! Forøg mig Troen! at din Naade maa lyse ind i dette stakkels Hjerter med sine mange urolige Tanker, at det maa fornemme den Guds Fred, som overgaar al Forstand! (Phil. 4, 7). Men føler jeg saa stor Trang til at bede saaledes for mig selv, tør, maa, kan jeg da ikke saaledes bede for Eder Alle? Jo! dertil give Eder Gud Fader sin Naade i Christo Jesu. Amen! i Jesu Navn, Amen!

Før Talen.

Lær mig, o Stov, at visne glad,
 Som sent i Høst dit gule Blad,
 Et bedre Foraar kommer;
 Der grønt mit Træ skal herligt staa,
 Og sine dybe Rodder slaa
 I Ewighedens Sommer!

Lær mig, o lille Træfugl, du,
 At svinge mig med frejdig Hu
 Til ubekjendte Strande!
 Naar alt er Vinter her og Is,
 Da skal et evigt Paradis
 Mig hisset aabent stande.

Lær mig, du lette Sommerfugl,
 At sønderbryde tunge Skjul,
 Som nu min Frihed tvinger!
 En Drm jeg kryber end paa Jord,
 Snart flyve højt med lette Flor
 De gyldne Purpurvinger.

Du, som fra Stuen smiler hist,
 Min Herre, Frelser, Jesu Christ,
 Lær mig at tvinge Sorgen!
 Sving for mig Haabets grønne Flaag,
 Langfredag var en bitter Dag,
 Men skøn var Paastemorgen!

(A. Deblenskläger).

Efter Talem.

Med Sorgen og Klagen hold Maade,
 Guds Ord lad dig troste og raade,
 Lad Hjertet i Sorgen ej synde,
 Ved Døden vi Livet begynde!

Vi indsvøbe Liget med Taare,
 Og lægge det stille paa Vaare;
 Men Svøbet og Vaaren betyder,
 Det slumrer, til Dagen frembryder.

Lad Hjerte og Dje kun briste,
 Og Legemet lægges i Kiste;
 Den Time ei borte skal blive,
 Da Herren det kalder til Live.

Se Kornet i Jorden den sorte,
 Det synes saa visseelig borte;
 Men atter sin Spire det skyder,
 I gyldeste Grøde frembryder!

En Sjæl i den Støvhytte boede,
 En Sjæl, som paa Frelseren troede,
 Og længtes med Haab mod det Høje
 Med Gud og hans Glæde for Dje.

Du Jord, maa nu Legemet gjemme,
 Gud vil det dog ikke forglemme,
 Men pryde det bestemt med Gæde,
 Til evig hans Viljeb at bære!

Ja Herre, naar Tiden er omme,
 Da kalder du slug dine Fromme
 Fra Striden i Verden til Freden,
 Fra Hvilen i Graven til Glæden!

(Prudentius).

